

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

21.jūnijā

Tad Jēzus atkal runāja uz tiem: “ES ESMU pasaules gaisma” (Jņ. 8:1:12)

Mēs šajā laikā tik spēcīgi un tieši saskaramies ar gaismu, siltumu, plaukumu. Pretī mani caur to vijas atziņa par kādu vēl lielāku gaismu - to gaismu, no kuras nāk pilnīgi visa dzīvība. Tā ir nojausma par to, ko varam saukt par Pasaules Gaismu. Un tā ir Kristus!

Mums apkārt ir tik daudz apliecinājumu, ka mums katram pašam, savā ES ir jāsavienojas arī ar šo - lielo Pasaules Gaismu. Šie apliecinājumi dzīvē var nākt gan no pozitīviem, gan negatīviem impusiem. Bet vasaras saulgriežu lielā gaišuma laikā mēs to varam pieredzēt tik tieši un skaisti. Tas būtu jāpieredz katrā brīdī, bet tagad, kad zeme pati ir dzīvības un gaismas pārpilna, par to nedomāt nozīmētu būt atdalītam no sevis, savas vides un tādējādi, iespējams, arī no Radītāja. Sajust atgādinājumus un pamudinājumus gaismas, patiesības un mīlestības piepildītai dzīvei no dabas un Dieva varam visu gada ritējumu, bet tieši šie Saulgrieži mums saka, ka arī mūsos katrā ir gaismas avots, ar kuru varam savienoties.

Droši vien, tik daudzas reizes esam dzirdējuši Kristus teiktos vārdus: “Es esmu pasaules gaisma”. Ko tie mums šobrīd saka? Tajos Kristus pauž: Es sevi identificēju ar Sauli virs Zemes. Tā ir gaisma, kas iedzīvina un modina pasauli un mūsu apziņu.

Tā nes sev līdzī vēsti par tādu kristietību, kaurai nav nekā kopēja ar saldi svētām sajūtām vai aicinājumiem atgriesties uz pareizā ceļa, smagu sirdsapziņu par kādiem sliktiem pagātnes darbiem, bet kas ir visu pasauli apveroša un, kas ietver sevī kā dabu, tā cilvēci.

Arī mēs katru dienu sakām dažādos kontekstos: “Es esmu” – bet vai šajā manā “Es, es esmu” esam atklājuši gaismu, vai tur dzīvo Kristus – “Es”?

Jā, arī, ja es arī būtu nepilnīgi radīts, ja es arī būtu vājš, ar neskaitāmiem trūkumiem un morāli ietekmējams, Kristus gaisma saistās arī ar mani, ar mums katru, un Kristus būtības aicinājums mums ir nevis norobežoties, bet iet pretī vienībai. Tur, kur cilvēki mēģina savu būtību stiprināt nevis ar norobežošanu, bet ar centieniem uz vienotību, nodošanu dievišķajam, tur vienmēr klāt ir Kristus.

Ir pagājis laiks, kad cilvēkus var uzrunāt vienīgi ar vārdiem - kaut arī teoloģiskiem vai svētiem. Runa šobrīd ir par saikni ar realitāti. Un es teiktu, ka tur bez intereses par dabu, mēs nevaram šodien būt īsti kristieši. Katra teoloģiska darbība paliek "vakarēja", ja mēs apzināti neievērojam vai negribam ievērot dabas likumības. Tās ir kā logi, caur kuriem šodien un turpmāk mūsu pasaulē varam ieraudzīt Kristus kosmisko būtību.

Bet kas šobrīd notiek?

Kristīgā baznīca šajā laikā svin Jēzus brālēna un ceļa sagatavotāja Jāņa Kristītāja dzimšanu, kas pēc tradīcijas, notiek 6 mēnešus pirms Jēzus dzimšanas. Mums nav šīs – tautas un kristīgās tradīcijas nekādi jānostāda savstarpēji pretēji, bet noteikti mēs tajās varam pieredzēt savstarpēji papildinošus un bagātinošus motīvus.

Kad esam "gaismā", mūs virza enerģija, kas mums sniedz apziņu pr savu patieso vērtību, mūsu patieso potenciālu. Ššda esība "gaismā" palīdz mums attīstīties, dod entuziasmu, jēgu dzīvei. Mēs atklājam patiesību par sevi, mēs dabiskāk rodam risinājumus saviem jautājumiem, it kā kļūstam brīvāki no spriedzēm savā emocionalajā telpā, pieredzam vairāk saskaņu starp iekšējo un ārējo sevī. Mēs apjaušam, ka mūsos ir dziedinoši spēki, mūsos ir apslēpts iekšējs veselums. Mēs sajūtam dievišķo sevī un apkārtējos. Tā ir šī - gaismas pieskaršanās. Mēs arī sajūtam tādu kā vieglumu savā būtībā. Un mūs piepilda pateicība.

Šīs vasaras un gaismas ēnas puses var būt tās, ka mēs varam arī iekšēji pārdedzināt sevi līdzīgi kā karstā saulē izdeg zāle. Ja mūsu aktivitātes un spēku atdošana netiek balasētas ar apzinātu jaunu spēku smelšanu, tad mūsu dzīvības spēki var izkalst un mēs varam palikt iekšēji izslāpuši un izdeguši.

Un tomēr vasara un gaismas pārpilnība ir kaut kas ļoti pozitīvs mūsu dvēselē. Šis ir patiesi piepildošs laiks, kas gan kādā brīdī aizies, līdz nākošam sākuma brīdim. Viss nāk, piepildās, kulminē un sāk ceļu uz aiziešanu. Un šis process ir sakramentāls – svēts. Jo, šobrīd arī pats Kristus, kad mēs ejam pa zemi, mums čukst “šis ir mans ķermenis”, “mēs esam savienoti.” To mēs noteikti tašu sajūtām bērībā. Bet to droši vien neatceramies, jo tad šī balss, iekšējās vienotības balss starp mums pašiem, zemi un Kristu skanēja mūsos kā iekšēja neapšaubāma pārlicība, kas tagad ir visticamāk sašķobījusies. Tagad tā ir jāsaklausa no jauna un apzināti. Bērībā mēs visi dzīvojām sakramentālu dzīvi. Mēs lūdzām Dievu, nezinot, ka tā ir lūgšana. Tādā dzīvē Kristus evaņģēlijā mēs tagad varam atgriezties apzināti, ar pilnu savu esību, apzinoties šīs pasaules realitātes, bet saglabājot šo Kristus “Es esmu” gaismu katram savā Es.